

Oud KRO-regisseur Rob Jongbloed zette cameraploeg NCRV op het spoor

Kloosterburen, rustig en saamhorig

■ KLOOSTERBUREN - Wie Wehe den Hoorn in noordelijke richting verlaat, ontwaart in het einderloze, van de geest van Ede Staal doordrenkte landschap, het silhouet van de toren van Kloosterburen. Eerst

de bokaal dingt de top van beide plaatselijke biljartverenigingen, elk met twaalf leden. Kastelein Kees de Rijk koestert zijn beide clubs waaraan hij gastvrijheid verleent, zowel aan BZN (Biljarten Zondag Nieuw) als aan KOT (Kloosterburen Open Tennis).

KLOOSTERBUREN – Wie Wehe den Hoorn in noordelijke richting verlaat, ontwaart in het einderloze, van de geest van Ede Staal doordrenkte landschap, het silhouet van de toren van Kloosterburen. Eerst ligt daar nog de buurtschap Molenrij en dan is daar echt de toren die ook het plechtanker is tijdens de beginbeelden van de serie van zes televisiedocumentaires *De ontdekking van Kloosterburen*. De televisieploeg van de NCRV is al even weer terug op de Gooise matras. Kloosterburen is al weer heel lang wat het altijd al was: rustig en saamhorig.

Door Mat Ringers

Kloosterburen, zes maandagen achtereenvolgend in beeld op Nederland 1 in het documentaireprogramma Document van de NCRV. Het dorp, een van de 21 dorpen die samen de gemeente De Marne vormen, heeft, op de eerste aanblik een hoog Ot en Siengehalte.

Achter de toren van de Willibrordkerk gaat, aanmerkelijk bescheidener van afmeting, de toren van de kerk van de hervormde kerk schuil. Het bordje aan de katholieke kerk deelt mede dat de eucharistievieringen elke zondag te tien uur en donderdag om zeven uur 's avonds plaatsvinden. Kloosterburen is een katholieke enclave in het Hoge Land en katholiek betekent carnaval vieren.

Het dorp kent nu de rust van de vastentijd, maar de straat ligt nog bezaaid met confetti en serpentine. Het carnaval dat zo'n nadrukkelijke rol speelde in de eerste uitzending van *De ontdekking van Kloosterburen* met in de hoofdrol de plaatselijke kapper Martin Holman (32).

Stijf van de stress stond hij, bekend hij, maar dat was geen der dorpelingen ontgaan. Hoe vaak had hij gezegd dat het een gezellige avond moest wor-

den? Zes keer, biecht hij op. Hij was prins Martin de Eerste en wat hem betreft ook de laatste. De ex-prins is vol lof over de manier waarop de NCRV-ploeg zijn werk heeft gedaan, 'over het resultaat is hij ook uitermate tevreden, maar voor hem hoeft het niet meer. En die zenuwen? „Je wordt voor de leeuwen gegooid.”

Holman komt van Musselkanaal. Hij begon in 1990 met zijn kapperszaak in Kloosterburen. Zijn uitverkiezing tot Prins Carnaval gaf hem het gevoel er echt bij te horen. „Want Kloosterbuurder, dat kun je wel worden, maar nooit voor de volle honderd procent. Ik ben het voor negentig procent nu en verder kom ik ook niet.”

Te enthousiast

Rob Jongbloed is uitbater van Hotel het Klooster, het voormalige Sint Theresia-gesticht. Hotel nu, geen gesticht, want dat is niet zo best voor de omzet. In de gelagkamer hangen nog wel foto's van de nonnen die het huis tot 1970 bestierd hebben, van processies en eerste communies en in een nis naast de stamtafel waakt het beeld van

Sint Theresia van Lisieux.

Jongbloed was 'in een vorig leven' televisieregisseur en hij heeft ooit samen met Document-regisseuse Ineke Hilhorst een cursus gevolgd. Hilhorst was zwanger van het plan voor een serie rond een dorpsgemeenschap, Jongbloed wees haar als import-Kloosterbuurder (sinds vijf jaar) op zijn woonplaats. „Dat krijg je ervan

als je vroeger toeristische programma's gemaakt hebt. Dan kijk je ook met dat oog om je heen. Misschien ben ik wel een beetje te enthousiast geweest.”

Hij is tevreden over het resultaat. Realistische beelden, niet de overdreven romantiek waar hij in begin een beetje bang voor was geweest. „Geen ontdek-je-plekje-gedoe. Ze hebben goede dingen gedaan met

de dingen die hier mooi zijn, bijvoorbeeld zoals ze de ruimte in beeld gebracht hebben.” Het heeft, zo is zijn overtuiging, zijn sporen nagelaten in het dorp. „Ik denk dat de gemeenschap hier nog een beetje hechter geworden is dan zij al was.”

In café Willibrord, het enige ter plaatse, is dit weekend juist het toernooi om de 9e Willibrord-bokaal in volle gang. Om

de bokaal dingt de top van beide plaatselijke biljartverenigingen, elk met twaalf leden. Kastelein Kees de Rijk koestert zijn beide clubs waaraan hij gastvrijheid verleent, zowel aan BZN (Biljarten Zonder Nul) als aan KOT (Krijt op Tijd), maar ook de kaartclub en de schietvereniging.

De met een Amsterdamse tongval uitgeruste waard weet: „Met het verenigingsleven in Kloosterburen is niks mis.” Hij is vanavond hoofdrolspeler in de derde uitzending met de titel *'t Is een Hollander*. Dat was de NCRV-ploeg dus ook opgevallen. De man aan de toog zegt, als hij hoort waar het gesprek over gaat, zegt: „Ik kom er ook in voor. Als je iemand hoort zeggen: Dan wordt mijn soep koud, dat ben ik.”

Op de begraafplaats steekt gepensioneerd kweker Jan-Johannes Stiekema de grasrandjes af en straks gaat hij weer 'lekker maaien'. Hij weet niet of hij ergens in beeld komt. „Misschien met de begrafenis van pastoor Walstra.” Stiekema is voorloper bij begrafenissen van enige betekenis in het dorp en of hij in beeld komt, vindt hij niet van belang. Als het dorp maar mooi in beeld gebracht is en dat is gebeurd.

Klaas Breeksema is aan het werk in zijn voortuin. Leunend op zijn schop zegt hij: „Het is wel een beetje veel NCRV geworden.” Hij verklaart zich nader: „Het is wel mooi geworden allemaal, maar misschien wel een beetje te mooi. De serie laat veel beelden zien maar of het ook veel vertelt over de mensen en hoe het werkelijk is in het dorp, dat betwijfel ik zeer.”

Kroegbaas Kees de Rijk, de hoofdpersoon van vanavond, ziet dat anders; „Je mag al blij zijn dat als een televisieploeg uit het Westen hierheen komt dat je als noorderling niet wordt neergezet als een stelletje randdebielen.”